

Εἰσθε βέβαιοι ὅτι ζῆτε καὶ εὐχαριστεῖσθε ἀπὸ τὴν αἰώνια συμφωνία τῆς ἀκινήσιας σας.

Μὰ ἐγὼ ποῦ πάσχω τόση ταπείνωσι, γιατί αἰσθάνομαι πῶς εἶμαι πεθαμμένος καὶ θαμμένος μέσ' ᾗς τὸ σάρκινο κυβοῦρι τοῦ κορμιοῦ μου, ἐγὼ ποῦ κάπου κάπου διασχίζω γοργὰ γοργὰ τὴ σφαῖρα τῆς φωτιάς, δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω πλεῖα τὴ ζωὴ αὐτὴ καὶ δὲν θέλω νὰ πληρώσω μὲ τόσες σιωπηλὲς ὥρες μιὰ στιγμὴ εὐγλωττίας, μὲ τόσες ἀτελειώτες ἡμέρες βλακείας μιὰ στιγμὴ ξυπνήματος τοῦ νοῦ.

IV

Ξέρω πῶς ἐσὺ εἶσαι ὑπομονετικό, ὦ γέρικο βωλόϊ τῆς κάμαράς μου, καὶ δὲν δείχνεις παρὰ στὰς ἑπτὰ λίγες στιγμὲς ζωῆς καὶ ἁρμονίας μὲ τὸ σύμπαν. Καὶ νά, ἡ στιγμὴ σου σιμώνει. Σὲ λίγο τ' ἀόρατα σφυριά τῶν βωλογιῶν θὰ κτυπήσουν ἑπτὰ φορές στὲς κρυμμένες καμπάνες των.

Τὴ στιγμὴν ἐκείνη θὰ ζωντανεύσης κι' ἐσὺ καὶ θὰ δείξης τὴν ἀλήθεια μέσα στὴν σιωπηλή σου νεκρότη.

Μὰ σὰν ξαναγυρίση ἡ σιωπή, ἐσὺ θὰ ἐξακολουθήσης νὰ δείχνης, ἦσυχο καὶ πιστό, τὴν ἴδια ὥρα, στὴν αἰωνιότη, ἐνῶ ἡ σφαῖρες τῶν ἄλλων βωλογιῶν θὰ τραβήξουν τὸ δρόμο των στοὺς μάταιους γύρους των.

Ἄλλ' ἡ στιγμὴ μου, ἡ θεία ἄπιαστη στιγμὴ, ἐπέρασε γιὰ μὲ... καὶ ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ξαναγυρίση.

Ἐνῶ ἐγραφα σιμά σου, ὦ γέρικο τῆς κάμαράς μου βωλόϊ, τὲς θλιβερὲς αὐτὲς γραμμὲς, αἰσθάνθηκα γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο ἐκεῖνο τὸ αἶσθημα ποῦ δὲν σοῦ εἶνε ξένο καὶ τόσα χρόνια τώρα γνωρίζεις μέσα στὴ σιωπὴ σου.

Καὶ τώρα πέρασαν ὅλα καὶ σβυσθήκαν. Καὶ βλέπω καὶ ἀκούω μονάχα ἐκεῖνο ποῦ ὅλοι βλέπουν κι' ἀκοῦνε. Νοιώθω τὸν ἑαυτό μου κουρασμένο, μὰ ἦσυχο ὁμως, φρόνιμο, πρακτικό καὶ λογικό... καὶ δὲν ξεύρω πῶς κρατοῦμαι καὶ δὲν σχίζω αὐτὸ ποῦ τόσην ὥρα, καθισμένος σιμά σου, ὦ γέρικο τῆς κάμαράς μου βωλόϊ, γράφω.

Ἄλλὰ σκέπτομαι....

Ρώμη

Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

* Αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἠλίθιοι ποτὲ δὲν συγχωροῦν.

* Ἡ γυνὴ γελᾷ ὅταν ᾗξέρη, καὶ κλαίει ὅταν θέλῃ.

* Αἱ καλλίτεροι καὶ τελειότεροι γυναῖκες εὐρίσκονται ὅλοι... εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

* Ὁ προορισμὸς τῆς γυναικὸς εἶναι νὰ ἀγαπηθῇ. Ὅχι νὰ ἐνοηθῇ.